

по-скоро за монахиня, отколкото за бъдеща ландграфиня на Тюрингия.

Затова, когато младият годеник на Елисавета и първороден син на Тюрингските ландграфове, тъмноокият Херман почина неочаквано в ранна възраст, за миг София повярва, че се е освободила от необичайната венгерка. Ала, уви, за кратко време бе тая надежда. Всички във Вартбург бяха пленени от крехката миловидност, от тихата кротост на Елисавета, която ландграфът обичаше като свое дете. Сякаш най-много от всички – новият наследник, вторият син Лудвиг, който заедно с правата върху престола посемаше и годежната клетва, дадена на венгерския крал. На драго сърце София би пожертвувала огромната зестра, която Андрея Втори щеше да даде на Елисавета в деня на свадбата. ~~Задето~~ по това време във Венгрия бяха открити златоносни мини, които бяха собственост на краля. Ала нежната обич на Лудвиг и привързаността на ландграфа, осуетиха завинаги това нейно горещо желание.

И сега трябваше да понася не само чудатостите на Елисавета, а и тия на гостенката ѝ, младата Анна, която бе дошла да прекара зимата и пролетта при сестра си. Защото двете дъщери, които Гертруд фон Меран бе оставила след смъртта на ~~на~~ Андрея ~~Втори~~, бяха не само сестри по плът и рождение, а и по дух, сякаш близнаци, с еднакви мисли и еднаква воля.

Елисавета и Анна преминаха сводестото предверие, което отвеждаше към главната северна порта на замък. Изтичаха по спуснатия подвижен мост, заслизаха по стръмната пътека надолу. Бъдещата ландграфиня бе високо и стройно момиче, с крехка талия и големи сини очи, в които винаги се таешенякаква безименна, неопределена печал. Другата, гостенката беше по ниска и по-дребна. Със същите светли зеници, унесени в постоянна кротост и съзерцание. От бързината Елисавета закачи прозрачното жълто було, с което бе обита главата ѝ, за един цъфнал храст. Тя се наведе да го отгачи. В този миг някакъв мъжки глас ~~у~~двете момичета да трепнат.